

Prædiken til 1. søndag efter helligtrekonger

Markus 10, 13 – 16

Det er en særlig betydningsfuld dag i dag. Det er det jo hver gang vi mødes til gudstjeneste, og særlig betydningsfuld er den, fordi vi også i dag har den glæde at bære et lille menneskebarn til dåben, for at han kan blive indlemmet i Guds menighed. Hugo er i dag blevet en del af et globalt fællesskab. Et fællesskab af døbte som rækker helt til jordens fjerneste egne. Den kristne kirke har dåben til fælles, og det er ikke så lidt. For dåben er et tegn på, at vi ikke blot er Guds børn, men også gerne vil være det, gerne vil arbejde med på det. Dåben er betydningsfuld. Men fortællingen om at lade de små børn komme til Jesus, handler faktisk ikke om dåben. Det er ikke børnene Jesus taler til men de voksne, til disciplene. Det handler om os – dig og mig uanset om vi er døbt eller ikke er døbt. Hvis man ikke tager imod Guds rige ligesom et barn, så kommer man slet ikke ind i det. Barnet er altså her et symbol. Men på hvad?

Nogle har fremhævet barnets umiddelbarhed; barnets uskyld; tillid; udsathed, skrig og sårbarhed. Og det lyder jo smukt, men holder ikke i den virkelige verden, hvor vi lever og længes. Vi længes jo ikke efter barnlighed, vi længes ikke efter fortiden, men vores længsel

rækker frem, det er vores fremtid, der optager os og ikke en tabt fortid. Jeg tror, det er de færreste, der ønsker sig en barnetro – det er en voksentro vi længes efter, et tro der holder, et håb der bliver opfyldt, et fællesskab der bliver ved.

For hvad er karakteristisk for det nyfødte barn? – helt bogstaveligt. Det er fællesskab, relation. Uden relationen ville barnet være dødsdømt. Det nyfødte barn er sine relationer. Det begynder med fællesskab. Uden relationer dør barnet ganske simpelt. Først med årene kommer differensen, som noget sekundært, vi er som individer sekundære. Noget andet er så, at vi lever i en tid og i en kultur, hvor vi dyrker det individuelle, men skal man tro banken på vandrørene, er det fælles ved at komme ind i varmen, vi kan ikke holde til eller holde ud at være individer alene. Vi har forladt oplevelseskulturen og er nu i en opmærksomhedskultur. Det primære er det fælles. Det er sammen med andre vi får energi, mening, bliver glade.

Helt konkret er barnet sine relationer. Og det er denne kendsgerning, der bruges overført. Barnet er et symbol i kristendommen. Hvad er der mellem os?

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Kærlighed, had, tillid, skepsis, konkurrence! Enhver kan selv fortsætte!!! Er vi langt fra hinanden eller slider vi hinanden op? Når jeg – vi – tænker på hvad der er mellem os som mennesker, skal barnet komme imellem. Barnet som symbol for det vi er fælles om. Barnet som relation. En relation som det for enhver pris gælder om at holde i live. Mellem os er livsånden, livet selv, dets inderste væsen, livskraften, spiren i kornet, eller som Søren Kierkegaard siger det: kærligheden i grunden. Kærligheden er ikke først og fremmest følelser, men bånd der bindes – en relation jeg går ind i, og som det viser sig, var der på forhånd. For ukærlighed som kvæler livet i dets udfoldelse kan aldrig være livets mening. Barnet er mellem os som symbol, et billede på relation – kærlighed – Gud, Jesu far.

Jesu kalder Gud far og vi er hans børn. Han vil give os ny viden om os selv og vores menneskeliv. Han fortæller os, at glæden er sat ind i verden. Og glæden er netop relationen - fællesskabet med Gud og de andre. Gud siger til hver enkelt, du er elsket. Han siger, at hans kærlighed til os vil være det første og det sidste ord i vores liv – en glæde der varer livet ud, og som ikke kan andet end smitte – at elske Gud og sin næste som sig selv. Lige meget hvor lidt eller hvor meget vi tror.

Gud er ikke den fjerne almægtige Gud, der sidder oppe i sin himmel og holder hånden over nogen, mens andre må sejle deres egen sø. Jesu far holder ikke

hånden over os. (Det skal vi snarere selv gøre – holde hånden over os selv og de andre). Gud holder altid hånden under os – vi falder i levende hænder. Også det er fælles, jeg er ikke alene. Sorgen er stadig sorg, smerten gør stadig ondt, angsten gør stadig bange. Men det betyder mere at Gud altid er Gud, er den samme, er relation, det fælles mellem os: barnet. Gud blev selv et barn, som viser os, hvordan vi skal være børn, Guds voksne Børn. Amen

Lisbet Müller, Lindevang Kirke

Salmer: 749 – 29 – 441 – 674 – 46 – 11